

TOIVE ELÄÄ

Kuusikymmenluvun lopulla, pieni mies ryntäsi iloisena hiihtokilpailuista kotiin sivakoituaan palkintosijoille Toiven mestaruushiihdoissa.

Sukset jaloistaan potkaistuaan hän juoksi sisään ja hihkaisi innoissaan, minä hiihdin toiseksi ja Heinon Raili voitti yleisten naisten sarjan!

Tuo juuri hopeaa suksinut hiihtäjälupaus ei ymmärtänyt miksi kyseinen tilannekatsaus synnytti makean naurunremakan hänen vanhempiansa ja kyläilemässä olleen Leivon Ainon keskuudessa.

Hyvä on, tunnustan minähän se pieni mies olin, eikä hiihtämisestä tullut ammattia, mutta naurattamisesta tuli.

Hiihtokilpailut kuuluivat itsestään selvänä asiana talveen jo aivan polvenkorkuisesta lähtien, varsinkin kun starttipaikka oli tuolloin ihan naapurissa, vanhan kansankoulun edustalla ja latu kiersi tuttuja lähimetsiä. Silloin riitti kylässä lapsia. Sisähyppykilpailut, maastajuoksut, leirit, joulujuhlat työväentalolla, itse kyhättyine näytelmineen.

Seuran kuusikymmenvuotisjuhliin -75 puuhasimme poikasina myös monenlaista ohjelmaa, muistaakseni Lankin Markun kanssa pidimme mm. kimurantin tietokilpailun aikuisille, tyyliin: Miksi linnut lentävät talveksi etelään? No koska ne ei jaksa kävellä! Mieleen on jäänyt myös kysymys, joka esitettiin Keskimäen Pentille: Mikä mies oli Cygnaeus? Hän vastasi tietysti, että Suomen kansakoulun isä, mutta oikea vastaus oli totta kai, että Cygnaeus oli vähän Uno!

Pentti protestoi kovasti ja vaati pistettä vastauksestaan, mutta tuomarit pysyivät tiukkoina.

Työväentalo tarjosi myös ihanteellisen harjoittelupaikan rokkibändille nimeltä Royal Star ja tuo Haapalan Arin ja Majanderin Harrin kanssa muodostettu trio veti aina lähikyliä myöten nuorta väkeä Lattomerelle ”discoon”. Talo pullisteli ja lattialankut tömisivät, usein yli kahdensadan nuoren tanssiessa ja pitäessä hauskaa nuoruuden innolla.

Isolla porukalla lähdettiin myös Helsinkiin liittojuhlille. Polleana marssittiin halki Helsingin stadionille, jossa tuli nähtyä Kekkonenkin ihka elävänä.

Muutammat porukasta innostuivat ilmaisesta raitiovaunukyydistä niin, että ajelivat tunti tolkulla edes takaisin ympäri pääkaupunkia, kunnes kuljettaja ilmoitti, että tämä vaunu menee nyt varikolle ja alkaisikohan vihdoinkin olla aika nousta pois kyydistä!

Yhdessä tekeminen tärkeää

Kuinka paljon tuollainen virkeä kyläyhteisö ja puuhaa tarjoava urheiluseura onkaan merkinnyt niin monelle suomalaiselle eri aikakausina.

Se on ollut hyvä pohja ja juuri sellainen nykyään paljon puhuttu sosiaalinen tukiverkko, jonka arvo on tajuttu vasta sellaisen puuttumisen myötä.

V ja U seura Toive ja sen toiminta hyväksyi mukaansa joka ikisen persoonan sellaisenaan ja jokaiselle löytyi oma paikkansa aivan pikkulapsesta saakka. Tunsi kuuluvansa johonkin, eri ikäluokat ja sukupolvet olivat luontevassa vuorovaikutuksessa toisiinsa. Sellainen yhteenkuuluvuuden tunne on erittäin

tärkeää varsinkin nuorille ihmisille heidän etsiessään rakennuspuuta oman minänsä kehittymiselle ja paikkansa löytämiselle tässä maailmassa.

Sen vuoksi näinä juurettomuuden aikoina, tuollainen toiminta olisi vielä tärkeämpää ja sille olisi luotava mahdollisimman hyvät edellytykset toteutua. Valitettava tosiasia vain on, että innostuneita vetäjiä ja toimijoita on yhä harvemmassa ja sellaisille henkilöille tahtoo kasautua kaikki vastuu ja kohtuuton työtaakka kipinän säilyttämiseksi hengissä. Siksi he ovat ansainneet vapaaehtoisesta työstään kiitoksemme ja kaiken liikenevän tukemme niin henkisesti kuin konkreettisestikin.

Kirjoitin johonkin seuran juhlaan, olisiko ollut 75- vuotisjuhla, laulun nimeltä "Toive elää". Valitettavasti en tuota tekstiä enää mistään löytänyt, mutta sen viimeiset rivit kuitenkin muistan ja niiden myötä onnittelut juhluvuottaan viettävälle urheiluseuralle.

Meidän jälkeemme matkaa jatkavat,
seuraavat soihdunkantajat.
Siihen saakka riittää tehtävää kyllä,
pidetään elämäkipinää yllä.

Toive elää.

Lattomerellä 2. Helmikuuta 2005

Timo Koivusalo

kuvatekstii Viereisestä vuodelta 1985 olevasta Toiven lentopallojoukkueen kuvasta löytyy myös yllä olevan tekstin kirjoittaja